

PASARÉTI PRÉDIKÁCIÓK

Pasarét, 1983. augusztus 28.

Cseri Kálmán

SZUPERSZTÁR VAGY MEGVÁLTÓ?

Alapige: Mt 27,1-5

Amikor reggel lett, tanácsot tartottak a főpapok, és a nép vénei Jézus ellen, hogy Őt megöljék. És megkötözvén Őt, elvitték, és átadták Poncius Pilátusnak, a helytartónak. Akkor látván Júdás, aki Őt elárulta, hogy elítélték Őt, megbánta dolgát, visszavitte a 30 ezüstpénzt a főpapoknak és a véneknek, és ezt mondta: Vétkeztem hogy elárultam az ártatlan vért. Azok pedig mondának: Mi közünk hozzá, te lássad. Ő pedig eldobván az ezüstpénzeket a templomban, eltávozott, és elmenvén felakasztotta magát.

Imádkozzunk!

Kegyelmes Isten, mennyei Atyánk! Itt a megterített úrasztalánál megköszönjük neked először is az új kenyeret. Köszönjük, hogy az aszályban is arathattunk, és hisszük, gondod lesz reánk. Kérünk, hogy a kevesebbrel is elégedettek legyünk, tudjunk mindenért neked hálát adni, minden

gondunkat aggodalmaskodás nélkül tereád vetni, s a kevésből is adni azoknak, akiknek még kevesebb van. Kérünk, légy irgalmas minden éhezőknek.

De áldunk azért is, amire ez a kenyér emlékeztet. Azért, hogy úgy szeretted ezt a világot, hogy egyszülött Fiadat adtad, hogy aki hisz benne, el ne vesszen, hanem örök élete legyen. Köszönjük Úr Jézus, hogy megtöretett a tested, kiontatott a véred, s ez lett a mi életünk, minden nyomorúságból, bűnből való szabadulásunk forrása.

Dicsőítünk Jézus Krisztus, golgotai keresztedért, kínhalálodért, vérednek bűntörlő erejéért. És magasztalunk azért, hogy világosan tanítottál erre: "Nemcsak kenyérrel él az ember, hanem minden igével, ami Isten szájából származik." Ilyen ígét kérünk most is tőled. És kérünk, hogy a hallottakat hittel tudjuk párosítani, hogy életünk legyen és bővölködjünk. Bizalommal, alázattal, hittel kiszolgáltatjuk most magunkat neked, áldott orvos, Megváltó Krisztusunk.

Szentelj meg minket az igazsággal, a te igéd igazság.

Ámen.

Igehirdetés

Hetek óta játsszák a mozikban a "Jézus Krisztus szupersztár" című amerikai filmet. Sokan örömmel üdvözölték, hogy a "Máté evangéliuma" és a "Ben Hur után ismét látható egy film, ami Jézusról szól. Némelyek ezt gondolták: milyen jó, hogy akik nem járnak templomba, legalább így megismerhetik Jézus történetét és Őt magát.

I.

Éppen ez az első kérdés, amire most választ keresünk: Meg lehet-e ismerni ebből a filmből Jézus történetét vagy Őt magát? Aki ismeri a Szentírást és hit által megismerte már Jézus Krisztust, az erre a kérdésre egyértelmű "nem"-mel válaszol. Ez a film nem a Názáreti Jézusról, az Atya egyszülött Fiáról, Isten Messiásáról szól. Nem is ez a célja, és ne várjunk tőle olyat, amit nem tűz célul. Felhasználja ugyan Jézus nevét, de nem lehet megtudni belőle, hogy kicsoda Jézus, miért jött és mit tett értünk.

Itt most egy szóval sem akarom a filmet bírálni vagy értékelni. Ez nem a mi dolgunk. A mi dolgunk az, hogy megismerjük az Atyát, és akit Ő elküldött, Jézus Krisztust. Mivel azonban sokan megnézik, fölveti ez a film ezt a kérdést: Ismerjük-e mi igazán, hogy kicsoda Jézus? Kicsoda az Atya egyszülött Fia? Tudjuk, hogy vannak más jézusok is, és a más jézus nem az, akiről az evangéliumok szólnak, aki érettünk meghalt és feltámadott, és akiben a mi életünk megoldása van. Éppen ezért szükséges megvizsgálnunk, hogy hiteles-e az a Jézus-kép, amit ebben a filmben látunk, és mi ennek a következménye?

Ugyanakkor azt a kérdést is fölveti most ez a film minden gondolkozó, hívő ember számára, hogy eléggé ismerjük-e Isten igéjét ahhoz, hogy mint biztos iránytűhöz, minden lépésünket azonnal hozzáigazítsuk, és el ne tévelyedjünk az utolsó idő sokféle tévelygése között.

Miért nem hiteles az a Jézus-kép, tehát miért nem felel meg az evangéliumok Jézus-képének, amit ez a film mutat? Két ténnyel szeretném ezt bizonyítani: a) a szerzők nyilatkozata, b) néhány idézet a filmből.

a) Egy rádióriport keretében megkérdezték a zeneszerzőt: Miért éppen a Máté evangéliumát zenésítette meg? Mire ő ezt mondta: Nem a Máté evangéliumát zenésítette meg, hanem Jézus történetét próbálta elmondani Júdás szemszögéből, azt a kérdést vizsgálva, hogy miért kellett elárulnia Júdásnak Jézust? Világos célkitűzés: ez a film Júdásról szól. Csakugyan ő a főszereplője. Mégpedig egészen sajátos szempontból vizsgálja őt.

Megkérdezték a rendezőt, hogy mi volt a szándéka ezzel a filmmel. Ezt mondta: Nem tekintem vallásos műnek ezt a filmet. Elmondja, hogy hallott egy lemezt, ami megtetszett neki, és elhatározta, hogy filmre visz egy rockoperát. Még ezt is hozzáteszi félreértések elkerülése végett: vannak ugyan a filmben bizonyos misztikus vonatkozású részletek is, de ezek szinte az ő akarata nélkül szivárogtak oda be. Ő azt tekintette feladatának, hogy olyan stílust keressen, ami megfelel a rockzenének, tehát ez a cél, amihez igazodik minden egyéb, - ezért keverednek például a régi és a modern jelmezek, mert úgy találta, hogy ez az a sajátos stílus, ami nekik megfelel.

Tartsuk tiszteltben a szerzőket, és ha egyszer ők ezt akarták, akkor így tekintsük mi is ezt a filmet, és ne mást várjunk tőle. Világos a célkitűzés, és világos a műfaj. A Jézus Krisztus szupersztár című film nem bibliamagyarázat, nem Jézus-film, nem evangélizáció, hanem az, aminek a mozi előtt levő tábla is hirdeti: rock-musical. Ez nem azonos az evangélizációval, az igehirdetéssel és a bibliamagyarázattal. Ez egy rockopera, amit filmre vittek. Elejétől végig a zene dominál benne, sokan csak azért nézik meg. Ha a szövegét nem értik, akkor is érdemes meghallgatniuk. Az első öt percben már megfájdul a néző feje a harsogó, erős rockzenétől, és alig marad ereje követni azokat a szép, eredeti felvételeket, amiket rendkívül gyorsan pergetnek az elején. A végén pedig már alig lehet hallani Jézus szavait a dübörgő rockzenétől. Ez volt a cél, erre törekedtek, ezt valósították meg. A szakemberek állapítsák meg, hogy jól vagy rosszul.

b) A másik érv: néhány idézet a filmből.

Mindjárt az elején Júdás ezt mondja Jézusnak: Hallgass rám, Jézus, azt akarom, hogy élj, és mi is veled. A bibliaismerő ember tudja, hogy ez a Sátán hangja. Az ördög akarta azt, hogy Jézus éljen, hogy kerülje el a keresztet. Mert a kereszttel lett a mi életünk megoldása, és ha Jézust sikerül eltéríteni a kereszttől, nincs megoldása a bűnnek, és marad a Sátán töretlen hegemoniája az ember fölött. A kereszten győzte le a fejedelemségeket és hatalmasságokat, őket bátran mutogatván, diadalt vevén rajtuk abban - ahogy Pál a Kolossé levélben boldogan elmondja. Ha tudjuk, hogy ez kinek a hangja, akkor a helyére tudjuk tenni. De ha azt gondoljuk, hogy ez egy jó szándékú ember nemes törekvése, aki vissza akar tartani valami meggondolatlan, tragikus lépéstől egy ilyen naiv és bizonytalan alakot, mint aki a Jézus Krisztus szupersztár című film Jézusa, akkor máris nagy tévedésben vagyunk, és az ellenkezőjét gondoljuk annak, mint amit Isten ígéje nekünk mond. - Aki ismeri a Biblia Krisztusát, az fájoan érezte, hogy mennyire idegen tőle ez a kép, például amikor vadul körültáncolják Őt, Ő pedig elégedetten mosolyog egy Őreá egyáltalán nem jellemző, sajátos révületben.

Egyáltalán nem az evangéliumok Krisztusára jellemző az, amikor a filmben körülveszik Őt a leprások, és az emberi nyomorúság ordító mértéke, s akkor Jézus felsikolt: Túl sokan vagytok, hagyjatok békén! Az evangéliumok Krisztusa a mérhetetlen nyomorúság gyűrűjében ezt mondta: "Jöjjetek énhozzám mindnyájan, akik megfáradtatok, és terheket hordoztok, és én megnyugtatlak titeket." (Mt 11,28). Teljesen idegen, kitalált mozzanat Mária Magdalénának Jézus iránti szerelme, és az, hogy a film Jézusa ezt a szerelmet el is fogadja, - csak beszennyezi az Ő tiszta és szent alakját, és nem felragyogtatja az igazi Jézust.

Az a Jézus, aki a filmben szerepel, bizonytalan és tétova ember, aki sokszor maga sem tudja, hogy mi a küldetése, mi végre van itt, el tudja-e végezni és el kell-e azt végeznie. "Próbálkoztam három évig" - makogja vézna hangon többször is a film Jézusa. És a Gecsemáné kertben ezt adja a szerző a Jézus-alak szájába: hadd tudjam meg, miért kell meghalnom és mi lesz a jutalmam? Aki egyszer is olvasta az evangéliumot, az tudja, hogy Jézus egészen pontosan tudta, mire vállalkozott. Ő pontosan tudta, hogy mi végre hagyta ott a mennyei dicsőséget, mi itt a feladata, el fogja azt végezni, és mi lesz annak a folytatása. Annyira pontosan tudta, hogy nagycsütörtök este ezt mondta tanítványainak az utolsó vacsoránál: "Ez az én vérem, az újszövetség vére, amely sokakért kiontatik, bűnöknek bocsánatára." (Mt 26,28). Pontosán tudta, hogy mi fog következni, azt Ő vállalta, végigcsinálta, és tudta, hogy mi annak a jelentősége: bűnöknek bocsánatára. És olvastuk a főpapi imában, hogy milyen határozott hangon ad számot az Atyának: "Én dicsőítettelek téged e földön, elvégeztem a munkát, amelyet reám bízál, és most te dicsőíts meg, Atyám, te magadnál azzal a dicsőséggel, amellyel bírtam nálad a világ alapítása előtt." (Jn 14,4-5). Nem bizonytalan abban, hogy milyen jutalma lesz, és nem a jutalom érdekli. Visszamegy abba a dicsőségbe, amellyel bírt a világ megalapítása előtt.

És amikor Júdás árulása után Júdás vívja a maga rettenetes lelkiismereti harcát, amit a film egyébként sok szép jelenetsorral remekül ábrázol, - akkor ennek a harcnak a végén a film Júdása Jézust vádolva így szól: meggyilkoltál! (tudniillik Jézus őt). A Bibliában ezt olvassuk, hogy Júdás ezt mondja: "Vétkeztem, hogy elárultam az ártatlan vért." (Mt 27,4). És hogy teljes legyen a káosz, a Bibliával mindent elegyítő modern szünkretizmust is megjelenik a film végén, amikor Júdás hangja Jézust Mohameddel és Buddhával egy sorba állítva említi.

Aki tehát a Szentírás alapján tájékozódik, az csak azt mondhatja, hogy ez a rockopera nem az evangélium ügyét szolgálja, mert akarva vagy akaratlanul olyan torzképet fest Jézusról, ami szinte egyetlen vonásában sem felel meg a valóságnak, aki Ő volt. Aki ismeri Jézust, annak nem tudom, miért van szüksége torzképeket szemlélni. Aki pedig nem ismeri, annak csak megnehezíti azt, hogy ezután egyszer majd az igazi Jézust fölismerje és elismerje.

II.

Éppen ez a tény vet fel egy nehéz és talán kényes kérdést, amit nem szeretnék most elhallgatni és kikerülni.

Ez a kérdés így hangzik: Miért kell ilyen szigorúnak lenni? Miért nem mondjuk ezt: nagyon helyes, hogy szupersztárnak nevezik Jézust, ábrázolják úgy, ahogy éppen sikerül; ki-ki mondja annak, aminek akarja; fontos, hogy beszéljenek róla.

Miért hamis ez a gondolkozás? Azért, mert a kritériumok nélküli igénytelen gondolkozás szükségképpen tévutakra vezet. Ez a film már a címében is használja Jézus Krisztus nevét. Ezt mondja: "Jézus Krisztus szupersztár." Ez állítás. De nem derül ki, hogy mit értsünk sztáron ebben az összefüggésben. Mitől lesz szuper valaki a sztárok között, és mennyiben szupersztár Jézus Krisztus. A fogalmakat nem tisztázza. Mindenki arra gondol, amire akar. Talán egyetlen blőd mondat hangzik el Jézus Krisztus szuperségéről: "Csúf haláloddal rekordot döntöttél." De egyébként nem tudjuk, hogy miben szuper, és mennyiben szuper, és miért? Márpedig ha mindenki azt gondol róla, amit akar, akkor nem az igazi Jézusra gondolunk, hanem hamis krisztusokat gyártunk magunknak, amiben egyébként nagy gyakorlatunk van évezredek óta. Kálvin ezt mondta: "Az ember szíve bálványgyár, és nem a bálványaitól kell megfosztani, hanem a gyárat kell leállítani." Így sohse ismerjük meg, hogy kicsoda Ő, miért jött, mit hozott nekünk, és mit akar velünk. Akkor hamis Krisztusban vagy krisztusokban fogunk hinni, vagy nem is hinni, csak játszani ezekkel a képekkel.

Jézus Krisztus pontosan ettől óvta az övéit, amikor búcsúzott tőlük. A Máté evangéliuma 24. részében olvassuk ezt: "Ha valaki ezt mondja majd nektek: íme, itt a Krisztus vagy amott, ne higgyétek. Mert hamis krisztusok, és hamis próféták támadnak, nagy jeleket és csodákat tesznek, annyira, hogy elhitessék, ha lehet, a választottakat is. Íme eleve megmondtam nektek. Azért ha azt mondják majd nektek: íme a pusztában van, ne menjetek ki. Vagy a belső szobában: ne higgyétek. Mert ahogy a villámlás ellátszik napkeletről napnyugatig, úgy lesz az Emberfiának eljövetele is. (23-27). Hamis krisztusok támadnak, hamis krisztusokhoz hívogatnak, és csak az ismeri föl, hogy hamis, aki megismerte az igaz Krisztust. Akinek örök élete van. "Mert az az örök élet, hogy megismerjenek téged, az egyedül igaz Istent, és akit te elküldtél, a Jézus Krisztust." (Jn 17,3). Aki Őt megismeri, aki néki engedelmeskedik, és vele él, abban kifejlődik az az érzék, hogy azonnal érzékelje, ha valami eltér az igazságtól.

Ennél a kérdésnél szeretnék most egy kicsit időzni, mert egyre nagyobb az a veszedelem, hogy hívő embereket is különböző átlátszó, alig áttetsző tévtanítások megejtene, és eltérítenek az igaz, a helyes, a krisztusi úttól. Néhány olyan ígét szeretnék említeni, amit nagyon jó könyv nélkül megtanulnunk, vagy legalábbis megőriznünk az emlékezetünkben, hogy a Biblia élesen és határozottan óv minket az ilyen eltévelyedésektől.

Sokan nem értik a Cselekedetek könyve 16. részében azt a jelenetet, amikor egy jövőmondó leánya reklámot csinál Páléknak: "Ezek az emberek a magasságos Isten szolgálói, és az üdvösség útját hirdetik nektek." (17). És akkor Isten Lelkétől kényszerítve Pál elhallgattatja ezt a leányt, megtisztítja a tisztátalan lélektől, s ebből lesz azután a baj, mert nem tud tovább jövődőt mondani, és a gazdái Pálékra haragszanak meg, hogy miért hallgattatja el azt, aki igazat mond, aki mintegy propagálja az evangéliumot. Azért, mert nem Isten Lelkétől indítatva propagálja. Az ördög ne szóljon bele Krisztus dolgaiba! Az ördög ne csináljon propagandát Isten ügyének! Isten Lelke, a feltámasztott Krisztus, arra készíti Pált, hogy ezt mondja neki: "Némulj el, menj ki belőle, és álljon le ez a hamis beszéd!" Tartalmilag igaz, de nem a Lélektől indítatott. Kell érzékelni ezt, hogy Isten Lelke indít-e valakit valaminek a mondására, vagy idegen lélek. Csak az, aki ismeri Isten Lelkét, akiben Isten Lelke van, és aki tudja azt, hogy van más lélek is.

Éppen ez a másik ige, amit Pál a korinthusiaknak volt kénytelen írni: "Félek, hogy amiként a

kígyó a maga álnokságával megcsalta Évát, úgy a ti gondolataitok is megrontatnak és eltávolodnak a Krisztus iránt való egyenességtől. Mert ha az, aki jön, más Jézust prédikál, akit nem prédikáltunk, vagy más lelket vesznek, amit nem vettetek, vagy más evangéliumot, amit be nem fogadtatok, ti szépen eltűnétek." (2Kor 11,3-4). Utána mondja: van ilyen, hogy a Sátán "világosság angyalává változtatja magát, nem nagy dolog azért, hogy az ő szolgálói is átváltoztatják magukat az igazság szolgálivá." Van ilyen: más Jézus, más evangélium, más lélek, de csak az ismeri fel, hogy más, akiben az igazi lakik. Akinek az élete igazán összeforrt az élő Krisztussal, aki befogadta az Ő Szentlelkét, és engedelmeskedik neki szüntelenül, aki ismeri az evangéliumot, és éli is azt.

Még egy ígét, amit Pál talán a legkeményebben ír a galatáknak, akiknek azt mondja, hogy ha ő maga megzavarodna is később, és ostobaságokat beszélne, ne higgyenek neki! Mert az volt az igaz, amit először ottjártakor hirdetett nekik. Mert az Isten Lelkétől volt. Ennek a bizonyosága, hogy megváltozott az életük, hogy megismerték Krisztust, és új embereké váltak. Ezt írja: "Csodálkozom, hogy attól, aki titeket Krisztus kegyelme által elhívott, ilyen hamar más evangéliumra hajlotok. Holott nincsen más! De némelyek zavarnak titeket, és el akarják fordítani a Krisztus evangéliumát. De ha szinte mi, vagy mennyből való angyal hirdetne is nektek valamit azon kívül, amit nektek hirdettünk, legyen átok!" (Gal 1,6-8). Mert az igazi volt, megtértetek, új életetek van, abban maradjatok meg és erősödjete!

Mondhatná valaki, hogy éppen ez a Pál írja a Fillipi gyülekezetnek: mindegy az, akár színből, akár szívből, csak hogy a Krisztus prédikáltassék. (1,18). Igen ám, csak hogy ott egészen másról van szó. Ott arról van szó, hogy Pált börtönbe csukták, és ezért nem tudott tovább prédikálni. És azok, akik vele együtt prédikáltak, de kicsit irigykedtek rá, hogy neki jobban megy, vagy többen megtérnek, vagy nagyobb erővel hirdeti, azok most eléggé el nem ítélnélhető módon, örülnek annak, hogy Pált kikapcsolták, nincs ott a mezőnyben, és ezért nekik több lehetőségük van hirdetni az ígét. Ezt mondja Pál: ez engem nem sért, nekem az ügy a fontos, és nem az én hiúságom. Az ügy pedig megy előre. "Látván az én fogságomat, most még bátrabban hirdetik." Hogy az indítékuk nem tiszta, hanem versengésből és irigységből hirdetik, ez az ő felelősségük, ezért őket ítéli meg az Úr. "De Krisztust hirdetik, és azon meg lehet térni. Csak hadd hirdessék akár színből, akár szívből, én ennek örülök." De amikor a tartalom változik meg, amikor nemcsak az indíték szennyes, hanem a tartalom idegen, amikor nem a Krisztus keresztyéről szól az igehirdetés, arra mondja, hogy legyen átok, az hallgasson el, az tévtanítás, és tévedésbe visz másokat is.

Itt válik igazán kényessé a kérdés, amit említettem, és nem baj az, ha a bibliaóráinkon és a baráti beszélgetésekben tovább gondolkozunk és beszélgetünk még erről. Nem szabad elfelejtenünk, hogy miért kell nagyon óvatosaknak lennünk minden bibliai tárgyú irodalmi vagy művészi alkotással szemben. Azért, mert nem azonos a bibliai témákat feldolgozó emberi alkotás a Szentírással. Két ponton lehet nagy különbség: az eredetét és a célját tekintve.

Mi a biblia eredete? Nagyon világosan kell látnunk. Péter apostol ezt írja a levelében: "Az Írásban egyetlen prófétai szó sem támad saját magyarázatból. Mert sohasem ember akaratából származott a prófétai szó, hanem a Szentlélektől indítatva szólottak az Isten szent emberei." (2Pét 1,20-21). Ez az eredet.

Mi a célja a teljes Szentírásnak? "Ezek pedig azért íratlak meg, hogy higgyétek, hogy Jézus a Krisztus, az Isten Fia, és hogy ezt hívén, életetek legyen az Ő nevében." (Jn 20,31). Minden gyülekezeti alkalomnak ez a célja. Ha más történik, nincs létjogosultsága a gyülekezeti alkalomnak. A cél az, hogy megismerjük, hogy Jézus a Krisztus, hogy higgyünk Őbenne, és életünk legyen az Ő nevében.

A Szentírás mindenestől Isten kijelentése, az irodalmi és művészi alkotások emberi alkotások. Lehet, hogy zseniálisak, szépek, igazak, nemesek, de a Kijelentés egészen más. A Szentírás célja az, hogy a mindenkori embert az életre vezesse a bűn romlásából és a halálból, az írói és művészi alkotások pedig igyekeznek időszerű kérdéseket megfogalmazni. Jó esetben választ is keresnek vagy találnak rájuk. Ma egyre inkább divatos csak a kérdést megfogalmazni, ami szintén segítség, sokat segít a gondolkozó embernek. De az ige az életre viszi a mindenkori embert. Nem szabad a kettőt összetévesztenünk, mindegyiket a maga helyén kell becsülnünk. Természetesen, hogy vannak a nagy vallások gondolkozói, és a nagy gondolkozók kincsestárában is olyan gondolatok, amik hasonlóak a Szentírás, sőt Jézus gondolataihoz, de a hasonlóság még nem azonosság.

Abból nagyon nagy baj lehet, ha egy fáradt, agyonhajszolt gyógyszerész egészen hasonló csomagolású gyógyszert vesz le, mint amit kérek, aminek a feliratában hasonló betűk is vannak, mint a másikéban, csak éppen egészen más van benne. Itt a kicsi eltérésből is nagy tragédia lehet. Ezért kell nekünk nagyon pontosan ismernünk a Bibliát, a Biblia Krisztusát, egyáltalán Isten kijelentését, igéjét, és ahhoz alkalmazkodnunk, ha nem akarunk eltévedni.

III.

Itt hajoljunk a felolvasott ige fölé, és nézzük meg, hogy ha már Júdás sorsát akarja a film bemutatni, akkor hogyan látták Júdást azok, akik személyesen ismerték, azok, akik szem- és fültanúi voltak ezeknek az eseményeknek? Ezt olvastuk az evangéliumban: amikor nagypéntek reggelén Júdás megpillantotta az összevert Jézust a kínvallatás után, ahogy átkísérték Kajafástól Pilátushoz, rádöbrent arra, hogy mit tett. "Mebánta dolgát, visszavitte a harminc ezüstpénzt a főpapoknak és a véneknek, és ezt mondta: Vétkeztem, hogy elárultam az ártatlan vért. Ők azonban ezt mondták: Mi közünk hozzá, te lássad. Ő pedig eldobván az ezüstpénzeket a templomban, eltávozott, és elmenvén felakasztotta magát." (Mt 27,3-5).

Júdásnak megadatott, hogy nagyon hamar meglássa, hogy mit tett. Mi sokszor nagyon későn látjuk meg. A bűn elkövetése előtt, a bűn elkövetése közben alig-alig látja az ember, hogy mit csinál, és mi lesz ebből. Csak amikor rászakadnak a bűnei és azoknak a következményei. Júdás itt néhány órán belül már látta, és a lehető leghelyesebben viselkedett. Nem a körülményeket vádolja, nem bűnbakot keres, nem mentegetőzik, nem a szerzett pénz elköltésén gondolkodik, hanem három fontos lépést tesz: megbánta dolgát, visszavitte a harminc ezüstpénzt, és ezt mondta: vétkeztem, hogy elárultam az ártatlan vért. Jézus elárulója tanúskodik nagypénteken arról, hogy Jézus ártatlan. Most látta meg Júdás, hogy hova vezetett az az ártatlannak tűnő csók, hogy milyen nehéz az a harminc ezüstpénz, hogy mennyire elkanyarodhat valaki Jézustól, ha csak egy dologban is nem megy együtt vele.

Ez nagyon nagy dolog, ha valaki idáig eljut. Nem tudom, hogy közülünk mindenki eljutott-e már életében egyszer odáig, hogy érezte a bűnei nyomasztó súlyát, nem mentegetőzött, hanem bűnt vallott. Nem tudom, hogy rádöbbenél-e már egyszer is arra, hogy mit okoztál azokkal a tisztátalan csókokkal, amik elcsattantak. Nem tudom, elég nehéz-e neked otthon az, ami nem tisztán került hozzátok, ami vérdíj valamilyen formában, mint Júdásnak a harminc ezüst volt. Nem tudom, látod-e azt, hogy ahol nem Jézussal mész, mi az a pont, ahol a magad akaratát akarod megvalósítani, és fáj-e ez már bűnként. De nagy dolog lenne, ha ma visszavinnéd azt a harminc ezüstpénzt, ami éget! Ha visszavinnéd, nemcsak gondolnál arra, hogy vissza kellene vinni.

Júdás megbánta, visszavitte, és kimondta: vétkeztem, hogy elárultam az ártatlan vért! És ezután felakasztotta magát. Miért? Azért, mert idáig eljutni kevés. Ez még nem az út vége. Aki csak idáig jut el, vagyis odáig, hogy rászakadnak a bűnei, az feltétlenül összeroppan a bűnei terhe alatt. Mert nem bírjuk elviselni a bűneink terhét. Ezért kezd ő is futkosni: kivel lehetne megosztani? A cinkosokkal, akik megbízták, akiktől a pénzt kapta. Fut hozzájuk, nekik mondja el a vallomását, és adja vissza a pénzt. De azok vállat rándítanak, és ezt mondják: mi közünk hozzá, te lássad. Nem kell a bűnünk senkinek sem. Még azoknak sem, akik rávettek, hogy elkövessük, azoknak sem, akikkel együtt követtük el. És ebbe csakugyan bele kell pusztulni!

Ha csak valaki nem tudja meg még idejében, hogy nem kell belepusztulnia, mert Valaki már belepusztult. Ha valaki csak azt a fát keresi, amelyikre felkötheti magát, és nem látja meg azt a fát, amelyiken Jézus meghalt helyette, az belepusztul a bűneibe. Az nem tudja elnémitani a lelkiismeretét, az nem tud megszabadulni a félelmeitől, az fel fog ébredni éjszaka azok miatt a sötét dolgok miatt, az nem tud igazán a szemébe nézni annak, aki ellen vétett, és így tovább. - De Jézus Krisztus éppen ezért jött, és Jézus Krisztus éppen ezért nem szupersztár, hanem Megváltó, aki magára vette a te bűneidet és az enyémet.

És aki ezt hiszi, és ezt megköszöni neki, mert ezzel pecsételi meg, hogy hiszi, az abban a pillanatban szabad minden megvallott bűnétől, és azoknak minden következményétől. Az ilyen emberben azt a bizonyosságot is felébreszti Jézus, hogy ő szabad. Hogy az én bűneim és az Ő kereszthalála között közvetlen összefüggés van. Miattam kellett neki meghalnia, de ezért nekem már nem kell meghalnom.

Nem tudom, idáig ki jutott el, vagy ki az, aki kész arra, hogy most elsegítse őt a megváltó Krisztus ide. Két csúnya bűnünk van, amivel a leggyakrabban megsértjük Isten szentségét.

Az egyik, hogy nem hisszük el, hogy valóban olyan komoly és súlyos teher a bűnünk, amibe Jézus Krisztusnak bele kellett halnia.

A másik, hogy azt gondoljuk, kicsi az Isten kegyelme ahhoz, hogy a bűneink beleférjenek, és nem biztos, hogy Ő minden bűnünkre tud adni megoldást és szabadulást. Az úrvacsora egyebek között erről is bizonyosakká tesz, hogy ennyire komoly a bűnünk. hogy Jézusnak bele kellett halnia. És ha eddig olyan könnyedén kimentél a templomból, hogy majd úrvacsorázol legközelebb vagy valamelyik nagy ünnepen, akkor most gondold meg, hogy nem ez-e a te bűnöd, hogy nem látod szükségét annak, hogy valamitől szabadulnod kell? Úgy véled, nem olyan nagy teher az, hogy ne bírnád ki. Viszed nyugodtan magaddal tovább. Bele fogsz

roppanni! Eddig még mindenkivel így történt. De ha valaki elég bátor ahhoz, hogy megalázkodik, és Jézusnak mondja el, ne másoknak: vétkeztem, hogy elárultam az ártatlan vért, - akkor abban a pillanatban szabad ember lesz. De el kell mondani! És megköszönheted, hogy Ő szabaddá tett.

És ahelyett, hogy itt az úrvacsora csendjében félhangos beszéddel egymást szórakoztatnánk, és zavarjuk az úrvacsora áhítatát, ahelyett végre egyszer neki kellene már kipakolnunk, és a megváltó Krisztusnak elmondani, hogy ki vagyok. A csókjaimat, a pénzügyeimet, a tőle idegen útjaimat, a magán ambícióimat, egész Isten nélküli Júdás-életemet. Ebben a csöndben neki megvallani. És ahelyett, hogy egymást nézegetjük itt úrvacsora közben, becsukott szemmel az Ő keresztyére kellene végre nézni, és rádöbbenni arra, hogy miattunk állították azt fel nagypénteken. Ez lenne a szabadulás útja. Ez az a szoros kapu, amelyiken átlépve a keskeny úton Jézust követhetjük, és ez az út az életre visz.

Nincs olyan nagy mélység, amiből Ő ki ne tudna emelni. Nem tud a lelkiismeretünk olyasmivel vádolni, amit az Ő szava el ne némítana. Senki nem juthatott annyira a kétségbeesés széléig vagy közepéig, hogy Jézus átszögezett keze utána ne tudna nyúlni. Ez egyedül rajtunk áll. Kész vagyok-e neki megvallani, vagy ha ott tartok, hogy nem tudom, mit kellene megvallani, - kérni ezt: Uram, hozd elém a bűneimet. És amikor elénk hozza, azt megvallani, és azonnal megköszönni, hogy megbocsáttattak. Ez a hit. És ez az, ami előre lépés, ami szabadulás. Így tesz minket Jézus Krisztus - nem a szupersztár, hanem az Isten Fia - Isten gyermekeivé.

Imádkozzunk!

Istennek Báránya, megfeszített Jézus Krisztus! Könyörülj rajtunk, hogy ne a kudarcaink miatt csüggedjünk el, hanem a bűneink miatt.

Könyörülj rajtunk, hogy ne a magunk terveinek a megvalósításához kérjük segítségedet, hanem felismert bűneinkre fogadjuk el bocsánatodat.

Könyörülj rajtunk, hogy ne mi képzeljünk el téged akárminek, hanem fogadjunk el annak, aki vagy, és lássuk meg dicsőségedet éppen a te gyalázatodban, amit érettünk vállaltál a kereszten.

Köszönjük, hogy ha megvalljuk bűneinket, te hű és igaz vagy, és megbocsátod azokat, és megtisztítasz minket minden hamisságtól.

Adj erőt az engedelmesség első lépésének a megtételére.

Ámen.